

SCÉNÁŘ DO ROZHLASU

Vyprávění paní Jarmily Rousové

Jarmila Rousová – svatební fotografie, 18.4.1964

Vypracováno v rámci projektu „Příběhy našich sousedů“
Zpracovali žáci ZŠ a MŠ náměstí Jiřího z Lobkovic v Praze 3

Dominika Pilátová a Pavel Rous

Dominika: Jsme žáci ZŠ a MŠ náměstí Jiřího z Lobkovic na Praze 3, Dominika Pilátová a Pavel Rous ze 7.A, a společně jsme se zapojili do projektu „Příběhy našich sousedů“.

Pavel: Naše pamětnice je moje babička. Navštívili jsme ji dne 18.3.2019. Mohla bys nám říct celé své jméno, datum a místo narození?

Babička: Rousová Jarmila, Rousměrov číslo 4 a datum narození 9.5.1936. (00:27 – 00:36) (9s)

Dominika: A jaké jste měla dětství?

Babička: Moje dětství bylo takový normální. Já jsem vyrůstala sama, protože bratr i sestra zemřeli jako malí, takže já jsem byla sama, ale dětství jsem měla celkem pěkný. (00:41 – 00:56) (15s)

Pavel: Babička nám vyprávěla zajímavý příběh, který se odehrál za druhé světové války, kdy její rodiče schovávali dva muže, které hledalo gestapo.

Babička: Když tady za války vlastně byli ti dva páni schovaní, tak mně bylo osm let. To si pamatuju. A já jsem vlastně prvně nevěděla, že tady někdo je. (20:00 - 20:20) (20s)
Ti páni byli prvně schovaní na půdě. (20:34 - 20:37) (3s)

Dominika: V té době na výměnku bydleli Vaši prarodiče a oba páni později bydleli tady u nich. Jak jste se o nich tedy dověděla?

Babička: Jednoho krásného dne, byla jsem už vypravená do školy, co mě napadlo, to já nevím, já jsem se sebrala a utíkala jsem na vejměnek. A teď jsem tady otevřela dveře, tam stál stůl, byl na prostředku, to si pamatuju, a za tím stolem seděli dva páni. A toho jednoho jsem neznala a ten druhý si takhle honem zadělal obličej, protože... ale mně to stačilo na to, abych věděla, kdo to je. (20:58 – 21:29) (31s)

Pavel: Po čase se jeden ze skrývaných mužů, jmenoval se Josef, rozhodl podívat se domů a přes veškeré protesty ostatních tak učinil.

Babička: Von byl teda doma, seděl si tam a pokuřoval. Teď ta jeho žena najednou se podívá z okna a vidí, že tam zastavilo auto a vyskakují tam vojáci. Tak on vyskočil, schoval se do té díry a vona tam měla posazenou husu na vajíčkách, jo na vysezení, a nějaká deska tam byla, přiklopila ho, a ještě tam měl nějaký nedopalky cigarety, tak to hodila všechno za nim, do toho, aby to tam nebylo, a přitáhla na to tu husu. A teď von na ni, jo, kde má manžela. No my to tady všechno prohledáme. A tak vopravdu prohledali, kde se co se dalo, no, ale že by byl schovanej pod husou, to je teda naštěstí nenapadlo. A když nic nenašli, no tak vodjeli. (25:07 – 26:49) (26:55- 26:58) (27:05 - 27:13)

Pavel: Jeho žena prokázala velkou odvahu, protože zachovala klid a trvala na tom, že manžela už měsíce neviděla.

Dominika: Mezitím doma u babičky druhý muž, Jan, panikařil a chtěl utéct.

Babička: ...tady byl mezi tím ten Jenda, tak ten říkal, já musím pryč, já musím utect, protože jestli toho Josefa chytnou, tak ho budou mučit a bude mluvit a špatně to dopadne. A tatínek říkal, nikam nepudeš, ať to dopadne, jak chce... Protože to by byli postříleli všechny nás.(27:26 – 27:49)

Pavel: Naštěstí si gestapo pro nikoho nepřišlo a Josef se druhý den mohl do původního úkrytu vrátit.

Babička: Von přišel druhej den v noci, převlečeněj za ženskou, protože bál se, protože nevěděl, jestli ho někdo viděl a udal... Ale přišel domu a do konce války už dom nešel. To si rozmyslel vopravdu dobře, že jednou mu to stačilo a nemuselo by se to podruhý vyplatit. (28:20 – 28:33) (28:45 -29:00)

Dominika: A jak celý příběh dopadl? Oba muže se podařilo zdárně ukrýt až do konce války, a tím zachránit nejen je, ale i spoustu dalších lidí. Gestapo totiž chtělo soudit celou odbojovou skupinu naráz, a protože neměli vůdce skupiny, tak nikoho nepopravili.